

Sygn. akt IV K 1532/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aneta Obszyńska - Małocha

Protokolant: Aleksy Beška

Prokurator: Wojciech Fijałkowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 czerwca 2014 r.,

sprawy **J. T.**, syna R. i B. z domu S., urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 października 2011 r. działając za pośrednictwem sieci teleinformatycznej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem postaci pieniędzy w łącznej kwocie 300 złotych w ten sposób, że wprowadził w błąd wymienioną co do zamiaru wywiązania się umowy kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...) oferowanego na aukcji (...) na portalu G. oraz co do swojej tożsamości, w wyniku czego powstały straty w łącznej kwocie 300 złotych na szkodę wymienionej, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

orzeka

I. oskarżonego **J. T.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 25 października 2011 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 300 (trzystu) złotych za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do swojej tożsamości oraz zamiaru wywiązania się umowy kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...) oferowanego w ogłoszeniu numer (...) na portalu internetowym G. i za tak przypisany czyn skazuje oskarżonego na mocy art. 286 § 1 k.k. i na tej samej podstawie prawnej wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwoty 300 (trzystu) złotych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. N. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu, a nieopłaconą, doliczając do wskazanej kwoty należność z tytułu podatku od towarów i usług;

IV. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 1532/12

UZASADNIENIE

J. T. został oskarżony o to, że: w dniu 25 października 2011 r. działając za pośrednictwem sieci teleinformatycznej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem postaci pieniędzy w łącznej kwocie 300 złotych w ten sposób, że wprowadził w błąd wymienioną co do zamiaru wywiązania się umowy

kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...) oferowanego na aukcji (...) na portalu G. oraz co do swojej tożsamości, w wyniku czego powstały straty w łącznej kwocie 300 złotych na szkodę wymienionej, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił, co następuje:

W dniach 24 i 25 października 2011 r. M. K. przeglądała oferty sprzedaży telefonów komórkowych na portalu internetowym G., gdy znalazła interesującą ją ofertę wysłała sprzedającemu, który podawał się za M. Z. zamieszkałego ul. (...), (...)-(...) W. numer (...) e-maila z adresu (...) na adres (...) Kontaktując się ze sprzedającym za pośrednictwem e-maila wynegocjowała ostateczną cenę telefonu marki N. (...), którą sprzedający wskazał jako 300 złotych. M. K. w dniu 25 października 2011 r. za pośrednictwem sieci teleinformatycznej nabyła na portalu internetowym G. telefon komórkowy marki N. (...) oferowany w ogłoszeniu numer (...). W tym samym dniu M. K. dokonała dwóch przelewów z konta w Banku (...) na kwotę 150 złotych każdy na konto sprzedającego, który podawał się za M. Z. na rachunek o numerze (...). Posiadaczem ww. rachunku i osobą upoważnioną do dysponowania tym rachunkiem okazał się J. T.. Przy czym M. Z. nie przebywał i nie był zameldowany pod adresem ul. (...), (...)-(...) W.. Przelewy te zostały zaksięgowane w dniu 26 października 2011 r. i tego samego dnia M. K. dostała od sprzedającego e-maila z informacją, że paczka z telefonem zostanie nadana o godzinie piętnastej. Następnie tego samego dnia o godz. 20:23 M. K. dostała e-maila z informacją, że sprzedający otrzymał przelane przez nią pieniądze oraz, że nadał on paczkę w dniu dzisiejszym więc jutro z kupującą powinien skontaktować się kurier. W dniu 27 października 2011 r. M. K. zamieściła na portalu internetowym G. ogłoszenie w którym oferowała do sprzedaży telefon komórkowy marki N. (...), na jej ofertę sprzedaży odpowiedział mężczyzna, który zapytał czy ogłoszenie jest nadal aktualne. Z rozmowy telefonicznej z tym mężczyzną wynikało, że M. K. i ten mężczyzna zakupili na portalu G. ten sam telefon oferowany w ogłoszeniu numer (...), jak się później okazało ten mężczyzna również został oszukany przez sprzedającego, przy czym za przedmiotowy telefon uiszczył on kwotę 180 złotych. Niestety mimo podjętej próby skontaktowania się przez M. K. w dniu 28 października 2011 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej ze sprzedającym, którym był J. T. nie udało się skontaktować kupującej z osobą, która oferowała do sprzedaży telefon komórkowy. Należy przy tym wskazać, że z komputera z którego zamieszczono ogłoszenie numer (...) były również zamieszczane inne ogłoszenia w których były oferowane telefony komórkowe. M. K. pomimo, że uiszcza kwotę należną za telefon komórkowy przedmiotowego telefonu nie otrzymała, nie otrzymała również zwrotu gotówki jaką przelała na konto sprzedającego.

W związku z powyższym M. K. złożyła zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa.

J. T. jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie średnie. Oskarżony nie posiada majątku, nie ma nikogo na utrzymaniu. Oskarżony zarówno w dacie czynu, jak i w dacie orzekania figurował w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, jako osoba karana (k. 182-183, 254-259). Należy podkreślić, że oskarżony w dacie popełnienia czynu był trzykrotnie karany, natomiast w chwili orzekania J. T. figurował w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba, która była czterdzieści siedem razy karana. Wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 października 2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt IV K 983/12 potwierdza fakt ukarania oskarżonego za popełnienie dziesięciu przestępstw podobnych, tj. z art. 286 § 1 k.k., za które orzeczono wobec oskarżonego karę w trybie art. 91 § 1 k.k. (k. 273-276). J. T. nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego J. T. (k. 191-192), zeznania świadka M. K. (k. 2v-3), protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia (k. 1), wydruk ogłoszenia (k. 4), potwierdzenia przelewów (k. 5-6), korespondencja mailowa (k. 7-15), informacja z (...) Konto (k. 21-24), wywiad policji (k. 26), informacja od operatora P. (k. 42-43), informacja od operatora P. (k. 46-48), informacja z grupy (...)S.A. (k. 61-70), dane teleadresowe i transmisyjne (k. 91-118), dokumentacja bankowa dotycząca rachunku bankowego z (...) (k. 123-157), karta karna (k. 182-183), karta karna (254-259), kopia wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt IV K 983/12 (273-276).

J. T. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i oświadczył, że nie będzie składał wyjaśnień w sprawie. J. T. dodał, że żałuje tego co zrobił i chciałby naprawić szkodę jaką wyrządził.

Wskazał również, że wcześniej nie odbywał kary pozbawienia wolności i w związku z tym, że obecnie odbywa karę pozbawienia wolności zmienił swoje podejście do uczciwości wobec innych i zrozumiał, że takie czyny nie popłacają. J. T. dodał również, że ogłoszenie zamieścił sam i że kojarzy takie ogłoszenie, w którym podawał się za M. Z.. Oskarżony wskazał również, że wobec niego toczą się jeszcze inne postępowania które dotyczą oszustw popełnionych na (...) oraz że część szkód, które wyrządził innym osobom dzięki pomocy rodziny naprawił. J. T. w toku przesłuchania oświadczył, że chciałby złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Dodał również, że nie pamięta w jaki sposób zamieścił ogłoszenie oraz, że korzystał z e-maila o adresie (...). (191-192).

Sąd zważył co następuje:

Okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu a także jego wina nie budzą wątpliwości w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazał że bardzo żałował tego co zrobił i chciał naprawić szkodę jaką wyrządził. Wskazał również, że pamięta ogłoszenie, w którym podawał się za M. Z., podał adres e-mail z jakiego korzystał. W ocenie Sądu bezsporny jest fakt, że oskarżony w dniu 25 października 2011 r. w W. doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do swojej tożsamości oraz zamiaru wywiązania się z umowy kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...). Oskarżony oferował ww. telefon na portalu internetowym G. w ogłoszeniu numer (...), przy tym podawał, że nazywa się M. Z.. Bezsporny jest również fakt, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i chęci osiągnięcia zysku, gdyż po otrzymaniu przelewu dokonanego przez M. K. nie przesłał jej telefonu komórkowego, nie zwrócił jej również kwoty jaką otrzymał za telefon. W ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem wprowadził M. K. w błąd co do swojej tożsamości oraz wywiązania się z umowy kupna-sprzedaży. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż wyjaśnienia oskarżonego są konkretne, szczere i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym ujawnionym w toku postępowania, a w szczególności w zeznaniach świadka M. K. (k. 2v-3), wydruku ogłoszenia (k. 4), potwierdzeniach przelewów (k. 5-6), korespondencji mailowej (k. 7-15), dokumentacji bankowej dotyczącej rachunku bankowego z (...) (k. 123-157).

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadka M. K. (k. 2v-3). Relacja tegoż świadka w pełni zasługiwała na uwzględnienie jako konkretna i wiarygodna. M. K. w swoich zeznaniach opisała w sposób szczegółowy okoliczności nabycia telefonu, wskazała kiedy nabyła telefon na jakim portalu internetowym w jakim dniu i w jaki sposób dokonała przelewów za telefon na konto sprzedającego.

Natomiast zeznania świadków D. G. (k. 54-55) i M. G. (k. 57) nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż świadkowie ci nie mieli wiedzy związanej z przedmiotowym zarzutem pozwalającej na dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie. D. G. wskazał, że nie jest autorem ogłoszenia dotyczącego sprzedaży telefonu marki N. (...) oraz że nic mu nie mówi nazwisko M. K., nigdy nie kontaktował się telefonicznie ani e-mailowo z taką osobą, dodał również, że nic mu nie mówi adres ul. (...) w W. i nie ma nic wspólnego z założeniem konta na nazwisko M. Z.. Natomiast M. G. oświadczyła, że nie jest autorem ogłoszenia dotyczącego sprzedaży telefonu marki N. (...) i nic jej nie mówi nazwisko M. K., nigdy nie kontaktowała się telefonicznie ani e-mailowo z taką osobą. M. G. wskazała również, że nie zna mężczyzny o personaliach M. Z., który miałby zamieszkiwać w W. przy ul. (...) i nic jej nie mówi numer (...).

Protokół ustnego przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie (k. 1) stanowi dowód złożenia takiego zawiadomienia przez M. K..

Wydruk ogłoszenia (k. 4) oraz potwierdzenia przelewów (k. 5-6) potwierdzają fakt zamieszczenia ogłoszenia numer (...) na portalu internetowym G. w którym był oferowany telefon marki N. (...) oraz dokonania wpłaty przez pokrzywdzoną na konto wskazane przez sprzedającego podającego się za M. Z.. Natomiast korespondencja mailowa (k. 7-15) potwierdza fakt kontaktowania się M. K. ze sprzedającym.

Informacja z (...) Konto (k. 21-24) potwierdza fakt zamieszczenia ogłoszenia na stronie internetowej G. oraz fakt zamieszczenia ogłoszenia z adresu IP (...), a także fakt zamieszczania innych ogłoszeń z komputera z którego zamieszczono ogłoszenie na portalu internetowym G. dotyczące sprzedaży telefonu marki N. (...).

Wywiad policji (k. 26) stanowił potwierdzenie, że pod adresem ul. (...) nie przebywa i nie jest zameldowana osoba o nazwisku M. Z..

Informacja od operatora P. (k. 42-43) potwierdza, że numer (...) nie jest zarejestrowany na żadną osobę w opisie abonenta jest wpis „brak danych osobowych”. Informacja z grupy (...) S.A. (k. 61-70) zawiera informacje na temat użytkownika (...) wraz z historią logowań.

Informacja od operatora P. (k. 46-48) zawiera dane zarejestrowane w systemach informatycznych sieci P4 w odniesieniu do numeru IP 46.113.245.185. Dane teled adresowe i transmisyjne (k. 91-118) zawierają informacje przesłane przez (...)

Dokumentacja bankowa dotycząca rachunku bankowego z (...) (k. 123-157) stanowiła podstawę ustalenia, że rachunek na który M. K. przelała pieniądze za zakupiony telefon należy do J. T., który jest posiadaczem przedmiotowego rachunku i osobą upoważnioną do dysponowania rachunkiem. Dokumentacja ta potwierdza również, że pieniądze wpłacone przez M. K. zostały przelane na konto J. T..

Karty karne (k. 182-183, k. 254-259) potwierdzają, że oskarżony był karany. Natomiast wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 października 2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt IV K 983/12 potwierdza fakt ukarania oskarżonego za popełnienie dziesięciu przestępstw podobnych, tj. z art. 286 § 1 k.k., za które orzeczono wobec oskarżonego karę w trybie art. 91 § 1 k.k. (k. 273-276).

Informacja z (...) Sp. z o.o. (k. 157-164) i informacje od operatorów (k. 164-170) nie zawierają informacji lub środków dowodowych mogących przyczynić się do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd do konstatacji, że J. T. swoim czynem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. albowiem w dniu 25 października 2011 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 300 (trzystu) złotych za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do swojej tożsamości oraz zamiaru wywiązania się umowy kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...) oferowanego w ogłoszeniu numer (...) na portalu internetowym G. i za tak przypisany czyn Sąd wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwoty 300 (trzystu) złotych.

Stosowanie do treści art. 286 § 1 k.k. odpowiada za oszustwo ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd (oszustwo czynne) albo wyzyskania błędu (oszustwo bierne). Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, zaś wyzyskanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością, opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej. Przy oszustwie od strony przedmiotowej tego przestępstwa wymagane jest: 1) wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania; 2) doprowadzenie tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zaistnienie tego drugiego elementu - doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego lub innej osoby stanowi warunek konieczny przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Istotnym elementem oszustwa jest dobrowolność rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną lub inną na rzecz sprawcy, który nie podejmuje jakichkolwiek działań o charakterze gwałtownym, skierowanym w stosunku do tego mienia, czy też w stosunku do osoby pokrzywdzonej. (...) ta w wypadku oszustwa jest jednakże wynikiem tego, że rozporządzenie mieniem jest wynikiem tego, że pokrzywdzony błędnie ocenia znaczenie swego czynu albo skutek wprowadzenia w błąd przez sprawcę albo skutek wyzyskania błędu przez

sprawcę. Kodeks karny nie określa sposobów wprowadzenia w błąd innej osoby, może to nastąpić poprzez słowa, pismo, gest. Może to być działanie polegające na wywołaniu pewnych pozorów. Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że mamy tutaj do czynienia z oszustwem czynnym.

Konkludując, istotą przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Doprowadzenie do takiego rozporządzenia może zostać zrealizowane przez wprowadzenie oszukiwanego w błąd. Pomiędzy zachowaniem sprawcy a dokonaniem przez oszukiwanego niekorzystnego rozporządzenia mieniem musi zachodzić związek przyczynowy, zaś przestępstwo to dokonywane jest w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przesłanie z art. 286 § 1 k.k. może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim, a zamiar ten musi istnieć w chwili dokonywania czynu. W ocenie Sądu oskarżony wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. Po pierwsze J. T. oferując na portalu internetowym G. telefon komórkowy marki N. (...), podając się za M. Z. oraz pobierając kwotę uiszczoną przez pokrzywdzoną za ww. telefon wprowadził w błąd M. K. co do swojej tożsamości oraz zamiaru wywiązania się z umowy kupna-sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...), gdyż nie miał on zamiaru wysłania kupującej przedmiotowego telefonu. Na fakt, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązać się z zawartej umowy wskazuje nieprzesłanie telefonu komórkowego będącego przedmiotem ogłoszenia numer (...) pokrzywdzonej, nie udzielenie odpowiedzi na e-maila wysłanego przez pokrzywdzoną w dniu 28 października 2011 r. w którym pokrzywdzona zwracała się o wskazanie jaka jest przyczyna tego, że nie otrzymała jeszcze telefonu oraz niezwrócenie pokrzywdzonej pobranych od niej pieniędzy. Wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd polegało na wytworzeniu u niej mylnego przekonania, że w wyniku nabycia telefonu na portalu internetowym i przelania pieniędzy na rachunek sprzedającego otrzyma ona telefon komórkowy będący przedmiotem ogłoszenia. Po drugie J. T. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. pobrania pieniędzy za telefon marki N. (...) - uzyskania kwoty 300 złotych i tę korzyść osiągnął, otrzymując (i nie zwracając) ww. kwoty. Po trzecie powyższe zachowanie oskarżonego doprowadziło w rezultacie do niekorzystnego rozporządzenia przez M. K. mieniem własnym w kwocie 300 złotych. Należy przy tym wskazać, że pomiędzy zachowaniem oskarżonego a dokonaniem przez M. K. niekorzystnego rozporządzenia mieniem zachodził związek przyczynowy, albowiem oskarżony wystawił na portalu internetowym G. telefon marki N. (...), wskazał konto na które pokrzywdzona ma dokonać przelewu oraz zobowiązał się do przesłania telefonu, natomiast pokrzywdzona nabyła na portalu internetowym telefon oraz dokonała przelewem wpłaty kwoty za telefon. Nie ulega wątpliwości, że strona podmiotowa przestępstwa, jakiego dopuścił się oskarżony polegała na umyślności. Działał on z zamiarem bezpośrednim - zamiar ten istniał w chwili dokonywania czynu, tj. w dniu 25 października 2011 r., kierunkowym, znamionnym celem. Celem tym było osiągnięcie korzyści majątkowej.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 k.k. W ocenie Sądu tak orzeczona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy, również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stopień winy oskarżonego jak również stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd ocenił jako nieznaczny, ale też zdecydowanie wyższy niż znikomy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd zważył na okoliczność tak łagodzącą jak i obciążającą oskarżonego, a mianowicie, do tych pierwszych Sąd zaliczył nieznaczną wysokość szkody, natomiast do okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego Sąd zaliczył podstępny sposób działania oskarżonego, fskt, że najpierw wzbudził ona zaufanie pokrzywdzonej co do wiarygodności transakcji, a następnie zaufanie to wykorzystał, jeszcze po uzyskaniu pieniędzy od pokrzywdzonej, utrzymywał ją w zapewnieniach o przesłaniu telefonu, co z kolei odwlekło reakcję pokrzywdzonej na zaistniałe na jej szkodę przestępstwo. Należy również wskazać, że orzekając wobec oskarżonego karę Sąd miał na uwadze, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bardzo żałował tego co zrobił i chciał naprawić szkodę jaką wyrządził. Przy wymiarze kary Sąd baczyl, aby nie przekraczała ona stopnia winy, zważył także na okoliczności przemawiające na korzyść i na niekorzyść oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą poczytać można jedynie postawę oskarżonego w toku postępowania, która również może wyrażać skruchę, jak również wspomnianą wcześniej nieznaczną wysokość szkody. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, żałował tego co zrobił, przejawiał również chęć naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Jako okoliczność obciążającą niewątpliwie należy przyjąć wielokrotną karalność oskarżonego, należy podkreślić, że w chwili orzekania oskarżony figurował w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba, która była czterdzieści siedem razy karana.

Świadczyć to może o demoralizacji oskarżonego i uczynieniu sobie z popełniania przestępstw sposobu na życie. Przy czym przestępstwa, których dopuścił się oskarżony i za które był skazany wyczerpały znamiona tego samego przepisu, tj. art. 286 k.k., co zdaniem Sądu świadczy o znacznej demoralizacji oskarżonego. Oskarżony wielokrotnie dopuścił się popełnienia przestępstwa skierowanego w dobro prawne poddane szczególnej ochronie prawnej, tj. mienie. Waząc okoliczności łagodzące i obciążające Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy orzeczenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia będzie sprawiedliwą reakcją karną na zaistniałe przestępstwo.

Sąd nie dostrzegł podstaw do zastosowania wobec tego oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd miał na względzie fakt, że czyn popełniony przez oskarżonego godzi w istotne dobro chronione prawem, jakim jest mienie, jak również motywację oskarżonego ograniczającą się do chęci uzyskania korzyści majątkowej, a przede wszystkim właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który był wielokrotnie karany. Sąd uznał, że orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby niewystarczające dla osiągnięcia celów zapobiegawczych kary w odniesieniu do oskarżonego, zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był bowiem uprzednio karany, za przestępstwa tego samego rodzaju, a mimo to orzekane kary nie okazały się skuteczne, nie zapobiegły kolejnemu popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa. W ocenie sądu brak jest pozytywnej prognozy, iż oskarżony nie popełni przestępstwa w przyszłości w razie orzeczenia innej kary. Sąd uznał, że wyłącznie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania wpłynie na postawę i sposób życia oskarżonego oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego, wpłynie na zmianę jego postawy wobec norm prawnych i społecznych. Uprzednio wymierzane wobec oskarżonego kary nie wpłynęły bowiem na zmianę jego postawy i sposobu życia, wobec czego Sąd uznał, iż konieczne jest wymierzenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu nie było podstaw aby oceniać czyn, będący przedmiotem niniejszego postępowania, z punktu widzenia wypadku mniejszej wagi. Otóż poza nieznaczną wysokością szkody nie było podstaw do rozważania kwalifikacji prawnej z art. 286 § 3 k.k. Pozostałe znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej nie pozwalają na ocenę zachowania oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi, jego rola w dokonaniu tego czynu nie była niewielka, zaś zachowanie oskarżonego nosiło cechy zuchwałości i nasilenia złej woli. Żadna okoliczność nie usprawiedliwiała jego zachowania, jako młody i zdrowy człowiek mógł pozyskać środki na życie bez krzywdzenia innych ludzi. Forma działania za pośrednictwem internetu pozwalała mu na anonimowość, zaś podanie fałszywych danych co do tożsamości stanowiło utrudnienie dla pokrzywdzonej w dochodzeniu zwrotu należności.

Czyn ten nie tylko nie był incydem w życiu oskarżonego, ale mieścił się w ramach jego przestępczej działalności, która to pozwalała mu na uzyskiwanie środków pieniężnych poprzez popełnianie oszustw. Oskarżony dobrowolnie nie naprawił szkody, tak więc deklarowany żal i skrucha, gotowość naprawienia szkody, nie był dość wyraźny aby zwrócić pokrzywdzonej należne jej pieniądze.

Dla spełnienia celów postępowania karnego w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz w celu wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na oskarżonego, a także w celu kompensacji szkody wyrządzonej pokrzywdzonej Sąd zobowiązał oskarżonego w trybie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości z uwagi na fakt, że szkoda wyrządzona przestępstwem nie jest wysoka. Wprawdzie oskarżony obecnie przebywa w zakładzie karnym, jednakże w ocenie Sądu będzie miał możliwość naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, gdyż jest osobą młodą, zdrową i zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd uznał, że orzeczonej karze wraz z obowiązkiem naprawienia szkody, spełni cele prewencji indywidualnej w stosunku do oskarżonego, tj. zapobiegnie powrotowi do popełniania przestępstw oraz wzbudzi u oskarżonego szacunek dla prawa, skłoni go do zaniechania dalszych naruszeń prawa oraz spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. N. kwotę 420 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym, zgodnie z przepisami § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota wynagrodzenia została powiększona o należny Skarbowi Państwa podatek VAT w obowiązującej stawce.

Sąd zwolnił oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych, określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa, gdyż uiszczenie ich przez oskarżonego byłoby w ocenie Sądu zbyt uciążliwe z uwagi na fakt, że oskarżony przebywa w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności, zasadnym jest więc przyjęcie, że nie ma on środków na uiszczenie kosztów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.